Confederació Nacional del Treball — PORTAVEU DE CNT-AIT LA SAFOR — Any V - Nº 3 Octubre 2013

Recuperant la memòria: els fets de Cullera i la col·lectivització anarquista de Beniopa. Pàg. 8 i 9

Estat de Benestar, la mentida que t'esclavitza. Pàg. 10

Cada vegada és més posible un nou colp d'estat feixista a Espanya. Pàg. 11

La gran estafa de les petroleres i els fabricants de vehicles. Pàg. 12

Col·labora amb el nostre projecte autogestionari: l'Ateneu Llibertari de Gandia Pàg. 14

A quienes pretenden redefinir el anarquismo y el movimiento libertario, sólo les mandamos este mensaje: no hay más camino que la...

¡REVOLUCIÓN SOCIAL! ¡POR LA ANARQUÍA!

"Dieu-me un sol motiu argumentat i raonable per a rebutjar l'anarquisme, i deixaré de ser anarquista per sempre més."

EDITORIAL

Editorial

Si de sobte ens feren córrer una cursa de fons de 150 km seguits i sense parar per a res, el més probable seria que ens desmaiàrem i hagueren de dur-nos a un hospital. Però si hui ens fan córrer deu minuts i ens deixen descansar, i demà una pocs kilòmetres més i també ens deixen descansar, haurem recorregut tota aquella distància pràcticament sense adonar-nos-en.

Això és el que està fent el govern feixista de Rajoy. Ens fa córrer cap a la nostra mort en vida, cap a la misèria econòmica i social, però de mica en mica per a que nos ens escarotem i pugem arribar per nosaltres mateixa i sense necessitat de forçar el recorregut. I la població no s'adona què cada dia es troba més extenuada i apagada. Primer una reforma d'educació, al cap d'uns mesos una reforma del codi penal, deixant algun temps de prevenció, una altra reforma, ara laboral, i entre reforma i reforma, decrets lleis i repressió als carrers.

Si totes aquestes reformes s'hagueren dut a terme en el termini d'un o dos mesos, qui sap què haguera pogut passar en el país. Però ells ho saben perfectament i n'actuen seguint una estratègia perfectament planificada, i quan escriuen un u, ja saben on van a escriure el quatre.

A nosaltres, però, ens manca aquesta estratègia a l'hora d'organitzar-nos i lluitar. No planifiquem a llarg termini, i si les arrels dels conflictes són profundes, tant o més profunds hauran de ser els nostres plantejaments. De què aprofiten manifestacions esporàdiques si quan estan gestionant el desmantellament d'una fàbrica i acomiadant els seus treballadors, durant mesos, no som capaços de proposar-ne la col·lectivització? Per què, en lloc de participar en concentracions o aturs de 24 hores mediàtics a favor d'una educació accessible per tothom i de qualitat, no ens proposem col·lectivitzar les escoles que han tancat, o bé organitzar-nos amb les famílies per prendre un edifici públic si els seus fills i filles estan rebent classes en barracons des de fa anys?

No valen les excuses, no val dir "no estem preparats", "som poca gent", "ens ve gran"... Si no ho intentem, si no comencem mai, si no ens apropem a qui sofreix els atacs de l'estat i els oferim alternatives clares i justes des de la nostra solidaritat i compromís, no tenim cap dret a rebutjar aquestes idees, i molt menys a dir a qui les expose que és irrealitzable.

Com molt bé diu la frase, "no és hora de lamentar-se, és hora d'organitzar-se i lluitar". Però hem de lluitar amb estratègia, marcant-nos objectius a llarg termini i no sols a curt termini. I tots els objectius han de reduir-se a un sol: la Revolució Social.

Salut i Anarquia!

EDITORIAL Pàg. 2
PENSAMENT Pàg. 3
SAL EN LA FERIDA Pàg. 7
HISTÒRIA Pàg. 8
PENINSULAR Pàg. 10
INTERNACIONAL Pàg. 12
LOCAL Pàg. 14
LA SAFOR LLIBERTÀRIA Pàg. 15

Aquesta publicació s'ha tancat el dia 15 d'octubre de 2013 a les 12:00 ho-

Des de CNT-AIT La Safor volem posar a disposició de tot el poble aquesta publicació, amb la fi que la gent puga denunciar a través d'aquest mitjà allò que per ella mateixa no pot denunciar, bé per temor a represàlies o pels motius que siga.

Si vols denunciar alguna pràctica dolenta o algun atac als drets dels treballadors a la teva empresa, si vols fer púbic algun desficaci ocorregut a la teva localitat a causa dels polítics, o bé si vols informar la gent d'algun esdeveniment cultural o social que consideres important, no dubtes en contactar amb nosaltres. I per descomptat, no dubtes en passar pel sindicat i informar-te!!

CNT-AIT La Safor, C/ San Bernard, nº 24, 2n pis, 46700, Gandia

Web: la-safor.cnt.es / Correu-e: lasafor@cnt.es

PENSAMENT

Pel setembre de 1922 surt a Alexandria (Egipte) el primer número de Le Fanal. Revue de l'Orient libertaire. Tirada a la impremta del periòdic de Pierre RamusErkenntnis und Befreiung, a Viena (Àustria), i després a Leipzig (Alemanya), s'editava per a ser distribuïda a Egipte

CNT-AIT La Safor, el teu sindicat

CREEMOS EN OTRA FORMA DE GOBERNARNOS EN LA QUE TOD@S CONTEMOS DE FORMA EFECTIVA EN LA TOMA DE DECISIONES Y EN EL MANEJO DE NUESTRAS VIDAS. NOS OPONEMOS A PENSAR QUE ESTAMOS EN EL MEJOR DE LOS MUNDOS POSIBLES. Y DÍA A DÍA INTENTAMOS ORGANIZARNOS PARA PENSAR, DESCUBRIR, CREAR Y BUSCAR, DE UNA FORMA INDEPENDIENTE Y HORIZONTAL, FORMAS DE EMANCIPACIÓN PERSONAL Y COLECTIVA. CREEMOS EN LA ACCIÓN COORDINADA Y SOLIDARIA, EN EL ESFUERZO SUMADO Y EN LA INTELIGENCIA COLECTIVA, SIN QUE POR ELLO PRETENDAMOS DISOLVER AL INDIVIDUO Y COLOCARLO POR DEBAJO DEL GRUPO Y SOMETIDO A ÉSTE.

NO SALVAMOS A NADIE Y NO PROMETEMOS NADA MÁS DE LO QUE SOMOS: UNA PROPUESTA DE LUCHA SINDICAL, SOCIAL Y POLÍTICA, DE CRÍTICA Y DE AUTOORGANIZACIÓN SIEMPRE EN MARCHA. FRENTE AL SINDICALISMO DE LOS DIRIGENTES, EL SINDICALISMO DE LOS TRABAJADORES. FRENTE AL SINDICALISMO COMPRENSIVO CON EL CAPITAL, ÉSTE OTRO SINDICALISMO. CNT-AIT.

UN MÓN SENSE POLICIES NI PRESONS

Des del moviment anarquista sempre hem defès una nova societat basada en la llibertat, el respecte i el suport mutu, una nova societat que no necessitaria ni forces repressives com la policia o els exèrcits, ni tampoc necessitaria presons. Les respostes a la proposta anarquista que provenen des de sectors tant conservadors com socialdemòcrates, inclús comunistes, són les que esperem si tenim en compte l'educació rebuda i que es fonamenta en les temors i la submissió a l'autoritat: "no podríem viure en un món així, sense policies ni presons, cadascú faria el que voldria, robaria i mataria!", solen dir i repetir.

La causa d'aquesta sentència tan assolida per tothom és la por, la por i el temor que brolla dels estats i de la burgesia perquè saben que quan la humanitat sencera s'adone que no ens calen ni l'estat, ni la policia, ni les lleis, ni les presons... serà el principi de la seva fi.

Les presons són centres d'extermini entre humans. Ningú, cap dels lectors, podria contar la història de ni tan sols un dels centenars de milers de presoners que hi ha a la península, ni tan sols una dels milions i milions de segrestats arreu del món. Qui haja robat per donar de menjar als seus fills, té realment ell la culpa, o la té la desigualtat que l'ha espentat a cometre aquests actes? I si observem a qui han robat, posem per exemple que han robat a un empresari explotador que dia rere dia roba també als seus propis treballadors, fins i tot a tota la resta quan evadeix capital... qui deuria rebre el càstig? Un burgès que roba al pobre per cobdícia, un empresari explotador, un polític corrupte... són culpables, o els vertaders culpables són el sistema capitalista i les societats que crea, a més de l'educació individualista, egoista i competitiva que s'imparteix? Un violador, una persona agressiva... són culpables per complet, o també s'hauria de contemplar l'entorn on han nascut i s'han criat, i els possibles traumes o problemes a la infància?

En una societat com la que volem i per la que lluitem els i les anarquistes, horitzontal, amb abundància de recursos, i on ningú és ni més ni menys que cap altre, no caldria ni presons, ni policia, ni estat, com veurem a continuació.

En abundància de recursos i quan no té sentit acumular béns, en una societat on fins i tot potser no caldran els diners, on la cooperació ha substituït l'individualisme, ni el pobre robarà per a ser ric, ni el ric robarà per a ser més ric encara, doncs els conceptes de riquesa i pobresa no existiran per manca de sentit. Tothom disposarà de tot en tot moment ja que tots els béns seran col·lectius i la propietat privada no existirà. No caldrien cel·les per motius de robatori, tràfic, etc. I per motius de violència?

En una societat comunitària i racionalista, on la cultura i el coneixement són els fonaments de la nova societat, on la ciència ha soterrat per sempre tots els tabús i creences religioses, on el diàleg substitueix la violència, tindrem una educació sana, rica, lliure i oberta. Ací incloem una educació sexual sana i normalitzada, doncs el sexe és quelcom tan meravellós que d'ell neixen noves vides, i donat que el nostre cos és el nostre company de viatge durant tota la nostra vida, l'hem de conèixer bé per cuidar-lo i créixer sans i feliços d'una manera plaentera. Amb una educació sense violència, sense tabús sobre el sexe o la mort, l'ésser humà adolescent i adult presentaran una salut mental forta i excepcional, i desapareixeran els abusos de poder, la violència, els assassinats i els abusos sexuals.

Ja hem vist per què no ens caldran ni cel·les ni policies en la nova societat que vindrà. Que no funcionaria? Doncs vaja que sí funcionaria. En una societat on l'individu serà i creixerà en tant que és membre d'una comunitat que el cuida i el manté, serà cada individu mateix qui garantirà el bon funcionament d'aquesta societat que li possibilita una existència rica, feliç i sobretot, lliure.

Ara que ja has llegit aquest article, deixa el periòdic o l'ordinador i pren-te un temps per a reflexionar sobre ell i qüestionar-te la legitimitat d'aquest sistema i plantejar-te la possibilitat d'una nova societat. Si no, aquest article no haurà aprofitat per a res. Salut i Revolució Social.

Surt Antología ácrata española: El 15 de setembre de 1974, a les acaballes de la dictadura del general Franco, surt d'impremta a Capellades (Anoia, Catalunya) el llibreAntología ácrata española, de Vladimiro Muñoz, publicat per Ediciones Grijalbo.

PENSAMENT

EL IDEAL ANARQUISTA PERSIGUE EL MEJOR MUNDO DE LOS POSIBLES. ¿ARROGANCIA? NO, SENTIDO COMÚN

Busca al anarquista que hay en tu interior

Sí, búscalo, porque en tu interior seguro que yace un libertario o una libertaria esperando romper las cadenas que allí le tienen confinado o confinada, porque todo el mundo deseamos un mundo mejor que el que vivimos, y quizás, sólo quizás, sin saberlo, el mundo que tú anhelas es el mundo por el que luchó, lucha y luchará el anarquismo.

Muchas personas sois anarquistas sin saberlo, sin daros cuenta, y renegando de esta condición humana, os dejáis embaucar por los cantos de sirena de los estados y de los gobiernos, cantos que cuando interpretan odas al anarquismo versan caos, violencia y destrucción.

Pero ahora piensa bien, reflexiona... ¿qué mundo sería mejor, aquél en el que no existieran ni pobres ni ricos, aquél en el que nadie pasara hambre ni frio? ¿O un mundo como el actual, en el que una reducida casta vive del trabajo, sudor y sacrificio de millones de personas trabajadoras, humildes y sin apenas recursos, sembrando la muerte con enfermedades y miseria? La respuesta es obvia, seguro que has elegido la primera propuesta y deseas un mundo sin hambre, sin pobreza y sin miseria.

En cuanto a las relaciones laborales... ¿es justo este sistema en el que un sector de la población, también reducido, se lucra y vive a costa de las largas jornadas laborales y los miserables salarios, en el que nuestro bienestar depende de si nos sometemos a las condiciones exigidas en el trabajo para no quedarnos sin empleo, en el que los derechos de la clase trabajadora nada cuentan? Con la tecnología que existe hoy, en el siglo XXI, seríamos capaces de producir recursos en abundancia para toda la población mundial con unas escasas horas semanales. ¿No sería más justo que esta tecnología no perteneciese a unos pocos y sirviese para producir todo aquello que necesitamos mediante un trabajo de libre cooperación, no sería más equitativo organizarnos entre nosotros que someternos a las órdenes de gente sin escrúpulos? No hay duda de la respuesta.

Seguro que también estás de acuerdo en que somos suficientemente responsables como para gestionar nuestras vidas, en que no necesitamos una casta política ni un estado que nos opriman ni nos exploten mientras sus delitos quedan impunes. Actualmente esta afirmación está más que aceptada, entonces... ¿por qué seguimos manteniéndolos, por qué no nos organizamos libre y horizontalmente, de manera que todas y cada una de nuestras propuestas y opiniones forme parte de la construcción continua del hecho social?

En cuanto a la violencia, a las armas, las guerras, etc. coincidiremos en que son preferibles el diálogo, el respeto y la comunicación, y esto es básico no sólo para el anarquismo, sino también para cualquier sociedad moderna.

Todo el mundo tenemos todo esto claro, anarquistas y no anarquistas. La diferencia es que nosotros asumimos estos deseos de un mundo mejor como una filosofía de vida, como la inspiración del artista cuando realiza su obra, y luchamos por alcanzar tan bello ideal, luchamos, mejor dicho, para que el ideal se desvanezca para convertirse en la nueva realidad. No culpamos a los gobiernos, a la troika, o a los partidos políticos de nuestros problemas porque asumimos nuestra responsabilidad para poder enfrentarlos. Cuando tú des este paso, cuando una mañana despiertes convencida o convencido de que puedes cambiar el mundo que te rodea, de que tienes claro cómo es el mundo que deseas, cómo es el mejor mundo imaginable para la humanidad, te habrás convertido, puede que sin darte cuenta, en un/a anarquista más. Y cuando asumas tu condición, como nosotras y nosotros, nos fundiremos en un fraternal abrazo y nos organizaremos juntos en la lucha.

CNT y la posición trabajadora

Últimamente, en este absurdo sistema de competición, los capitalistas –estatales o privados– hablan de crisis económica.

Crisis significa para ellos no ganar tanto como antes estaban acostumbrados. Entonces provocan con su especulación movimientos de pánico en las bolsas y mercados de valores. El resultado: quiebras y cierres de empresas que, según ellos, no son competitivas.

Sin embargo, nosotras y nosotros que vivimos de vender nuestra fuerza de trabajo, no podemos permitirnos abandonar un solo puesto. Ahora, cuando "tanto tienes, tanto vales", nos convertirán así en ciudadanas y ciudadanos de segunda categoría, viviendo de subsidios y demás limosnas.

Para evitar cierres, grandes empresarios y algunos sindicatos pactan regulaciones de empleo, condenando al desempleo a una parte de la plantilla como "mal menor".

Saben sacar partido de la miseria de otras y otros: los sindicatos capitalistas el 10% de cada indemnización y los empresarios mayores beneficios. Pagan menos sueldos pero sacan la misma producción, con más horas extras y forzando los ritmos de trabajo.

Ante este absurdo, la Confederación Nacional del Trabajo manifiesta su planteamiento: negarnos a la eliminación de cualquier puesto de trabajo.

Y si finalmente estos especuladores sin escrúpulos cierran las empresas, las ocuparemos y autogestionaremos.

A nadie necesitamos quienes todo producimos..

PENSAMENT *El 16 de setembre de 1893 surt a Montevideo (Uruguai) el primer número de la publicació anarquista El Derecho a la Vida.*

"PER AQUESTA RAÓ, LI CONVÉ AL CAPITALISTA MANTENIR UN EXÈRCIT D'ATURATS A MÀ. ÉS UNA PART I UNA PARCEL·LA DEL SISTEMA SALARIAL, UNA CARACTERÍSTICA NECESSÀRIA I INEVITABLE D'ELL."

EM GOVERNEN I M'EXPLOTEN

Et van ensenyar que tot està bé, que ha d'haver rics i pobres, i que has de respectar al ric i has d'estar content amb la teva sort. Et van dir que el teu país defensava la justícia i que tu has d'obeir la llei. I quan veies que arrossegaven un pobre home a la presó... et deien que ell era dolent perquè havia robat alguna cosa, i que això era un gran crim.

Però ni a casa, ni a l'escola, ni enlloc et van dir que és un crim que el ric robe el producte del treball del pobre, o que els capitalistes són rics perquè s'han apoderat de la riquesa que ha creat la feina. No, mai et van dir això, ni el va sentir qualsevol altre a l'escola. Com pots esperar llavors que ho sàpiguen els treballadors?

Potser pots veure ara per què els treballadors no entenen que la riquesa que ells han creat l'han robat i es la segueixen robant cada dia.

La totalitat del sistema capitalista descansa en un robatori així. La totalitat del sistema de lleis i governs sosté i justifica aquest robatori. Aquest és l'ordre de coses denominat capitalisme, i la llei i el govern estan per protegir aquest ordre de coses.

«M'esclavitza?», Em dius amb estranyesa. «Però si sóc ciutadà lliure!»

Ets realment lliure? Lliure per fer què? Per viure com et semble? Fas el que t'agrada? Vegem. Com vius? A què equival la teva llibertat?

Tu depens del teu empresari per als teues salaris o el teu sou, no? I els teus salaris determinen la teva manera de vida, no? Les condicions de la teva vida, fins i tot el que tu menges i beus, a on vas i amb qui t'associes, tot això depèn dels teus salaris.

No, no ets un home lliure. Depèn del teu empresari i dels teus salaris. Ets realment un esclau assalariat. La totalitat de la classe treballadora, sota el sistema capitalista, depèn de la classe capitalista. Els treballadors són esclaus assalariats.

La llibertat que et donen en el paper, que està escrita en els llibres de lleis i en les constitucions, no et proporciona benestar algun. Una llibertat així vol dir tan sols que tens el dret de fer una cosa determinada. Però no vol dir que pots fer-la. Per ser capaç de fer alguna cosa, has de tenir l'oportunitat, l'ocasió. Tens el dret de menjar tres estupendes àpats al dia, però si no tens els mitjans, l'oportunitat per aconseguir aquests menjars, llavors a què ve aquest el teu dret?

D'aquesta manera, la llibertat significa realment l'oportunitat de satisfer les necessitats i desitjos. Si la teva llibertat no et proporciona aquesta oportunitat, llavors no et serveix de res. La llibertat real vol dir oportunitat i benestar. Si no significa això, no vol dir res. Veus, llavors, que tota la situació es redueix a això:

El capitalisme et roba i et converteix en un esclau assalariat. La llei sosté i protegeix aquest robatori. El govern t'enganya fent creure que ets independent i lliure. D'aquesta manera t'enganyen i t'estafen cada dia de la teva vida. Et diuen que has de ser honrat, mentre que et roben durant tota la vida. T'ordenen que respectes la llei, mentre que la llei protegeix al capitalista que t'està robant. T'ensenyen que és dolent matar, mentre que el govern penja i electrocuta a la gent i fa amb ells matances a la guerra. Et diuen que obeeixis la llei i el govern, encara que la llei i el govern donen suport al robatori i l'assassinat.

Així, durant tota la teva vida et menteixen, t'enganyen i et defrauden, de manera que siga més fàcil treure guanys de tu, explotar-te. Perquè no és només l'empresari i el capitalista els que treuen guanys de tu.

El govern, l'Església i escola, tots ells viuen de la teva feina. Tu els sostens a tots. Aquesta és la raó per la qual tots ells t'ensenyen que has d'estar content amb la teva sort i comportar-te bé.

«És realment veritat que jo els sostinc a tots?», Preguntes desconcertat. Vegem. Ells mengen i beuen i es vesteixen, sense parlar de luxes que gaudeixen. Fan ells les coses que fan servir i consumeixen? Planten ells i sembren i construeixen i tota la resta?

«Però ells paguen per aquestes coses», objecta teu amic. Sí, ells paguen. Suposa que un tipus et roba 50 dòlars i llavors va i compra amb ells un vestit. És aquest vestit segons el dret seu? No va pagar per ell? Bé, d'aquesta mateixa manera la gent que no produeix res o que no realitza un treball útil paga per les coses. Els seus diners és el guany que ells o els seus pares abans que ells van esprémer de tu, dels treballadors.

«Llavors no és el meu patró el que em sosté, sinó que jo li sostinc a ell?» Per descomptat. Ell et dóna una ocupació, és a dir, et dóna el permís per treballar a la fàbrica o indústria que no va construir ell sinó altres treballadors com tu. I per aquest permís tu contribueixes a sostenir-lo durant la resta de la teva vida o mentre que treballes per a ell. El sostens tan generosament que ell es pot permetre una mansió a la ciutat i una cada al camp, fins i tot diverses, i criats per atendre els seus desitjos i els de la seva família i per a l'entreteniment dels seus amics, i per a carreres de cavalls i carreres de pots, i per centenars de coses. Però no és només amb ell amb qui ets tan generós. Amb el teu treball, mitjançant l'impost directe i indirecte, se sostenen el govern sencer, local, estatal i nacional, les escoles i les esglésies, i totes les altres institucions la tasca de les quals consisteix a protegir els guanys i mantenir enganyat. Tu i els teus companys treballadors, el treball com un tot, sosteniu a tots ells. T'estranyes que tots ells et diguin que tot està en ordre i que has de ser bo i romandre tranquil? És bo per a ells que tu et mantinguis tranquil, perquè ells no podrien seguir enganyant i robant, un cop tu obris els teus ulls i veges el que t'està passant.

Per això tots ells donen suport decididament el sistema capitalista, estan per «la llei i l'ordre». La llei i el govern permeten i afavoreixen aquest robatori decretant que:

- La terra que ningú ha creat, pertany al terratinent;

- Els ferrocarrils, que han construït els obrers, pertanyen als magnats dels ferrocarrils;

Entre el 17 i el 23 de setembre de 1871 té lloc a Londres (Anglaterra), davant la impossibilitat de realitzar el congrés anual de l'Associació Internacional dels Treballadors (AIT) per la Guerra Francoprussiana (1870) i la Comuna de París (1871), l'anomenada Conferència de Londres, convocada pel Consell General de l'AIT.

PENSAMENT

(ve de la página anterior –5-)

- Els magatzems, sitges i dipòsits, erigits pels obrers, pertanyen als capitalistes;

- Tots aquests monopolistes i capitalistes tenen dret a obtenir guanys del camperol per fer servir els ferrocarrils i altres serveis abans que pugui fer arribar el seu aliment fins a tu.

Pots veure llavors com roba al camperol el gran capital i els homes de negocis, i com la llei ajuda a aquest robatori, exactament igual que en el robatori de l'obrer.

Però no és només l'obrer i el camperol els que són explotats i forçats a lliurar la major part del seu producte als capitalistes, als quals han monopolitzat la terra, els ferrocarrils, les fàbriques, la maquinària i tots els recursos naturals. El país sencer, el món sencer és obligat a pagar tribut als reis de les finances i de la indústria.

El petit home de negocis depèn del venedor a l'engròs, el venedor a l'engròs de l'industrial, l'industrial dels magnats de la indústria, i tots ells depenen dels senyors dels diners i dels bancs per al seu crèdit. Els grans banquers i financers poden eliminar a qualsevol dels negocis simplement retirant el seu crèdit. Fan això sempre que volen excloure algú del negoci. L'home de negocis està enterament a mercè d'ells. Si no desenvolupa el joc que ells volen, que convingui als seus interessos, llavors simplement el fan fora del joc.

D'aquesta manera, tota la humanitat depèn de i està esclavitzada per un grapat d'homes que han monopolitzat gairebé la riquesa sencera del món, però que ells mateixos no han creat res.

- Els capitalistes saben que és necessiten al govern perquè legalitze els seus mètodes de robatori, per protegir el sistema capitalista. I així és com el govern necessita lleis, policia i soldats, tribunals i presons, per protegir el capitalisme. És el mateix sistema. Això és el que suposa:

- El capitalisme roba i explota a tot el poble, les lleis legalitzen i defensen aquest robatori capitalista, el govern fa servir una part del poble per ajudar i protegir els capitalistes en el seu robatori a tot el poble.

- Tot l'assumpte es manté educant al poble a creure que el capitalisme és correcte, que la llei és justa i que el govern ha de ser obeït. Descobreixes ara aquest joc?

Reflexiona i mira si no és la mateixa llei, el govern, la que realment crea el crim en obligar a la gent a viure en condicions que les fan dolentes. Considera com la llei i el govern sosté i protegeix el crim més gran de tots, la mare de tots els crims, el sistema salarial capitalista, i després es posa a castigar al criminal pobre.

No són els mals i els crims castigats per la llei els que causen més mal al món. Són els mals legals i els crims no castigables, justificats i protegits per la llei i el govern, els que omplen la terra amb la misèria i la necessitat, amb la baralla i el conflicte, amb les lluites de classes, la matança i la destrucció .

Sentim molt sobre el crim i els criminals, sobre assalts i robatoris, ofenses contra les persones i la propietat. Les columnes de la premsa diària estan plenes d'aquestes històries. Es consideren les «novetats» del dia.

Però no et diuen que les condicions capitalistes produeixen la majoria dels nostres mals i crims, i que el mateix capitalisme és el crim més gran de tots, que devora més vides en un sol dia que tots els assassins posats junts. La destrucció de vides i propietats que han causat els criminals a tot el món des que va començar la vida humana és simple joc de nens comparada amb els deu milions de morts i els vint milions de ferits, i l'estrall i la misèria incalculables originats per un sol esdeveniment capitalista, la recent Guerra mundial. L'enorme holocaust era el fill legítim del capitalisme, el mateix que totes les guerres de conquesta i de guany són el resultat dels interessos financers i comercials conflictius de la burgesia internacional.

«Com disposa el capitalisme dels aturats?», Preguntes. Simplement obligant-te a treballar llargues jornades i el més dur possible de manera que produeixis la major quantitat. Tots els moderns esquemes d'«eficiència», el sistema Taylor i altres sistemes d'«economia» i de «racionalització» serveixen tan sols per esprémer grans guanys del treballador. És economia tan sols en interès de l'empresari. Però pel que fa a tu, el treballador, aquesta «economia» suposa la despesa més gran del teu esforç i de la teva energia, un desgast fatal de la teva vitalitat.

Li convé a l'empresari utilitzar i explotar la teva força i habilitat amb la màxima intensitat. Veritablement això arruïna la teva salut i destrueix el teu sistema nerviós, et converteix en presa de la malaltia i les xacres (hi ha fins i tot especials malalties proletàries), et mutila i et porta a una mort primerenca, però, què li importa tot això al teu patró ? No hi ha milers d'aturats que esperen aconseguir el teu treball i que estan disposats a agafar-ho en el moment en què estiguis incapacitat o mort?

Per aquesta raó, li convé al capitalista mantenir un exèrcit d'aturats a mà. És una part i una parcel·la del sistema salarial, una característica necessària i inevitable d'ell.

No només ets un productor, també ets un consumidor. I quan vas a comprar coses, trobaràs que són més cares que abans. Salaris més alts suposen un increment del cost de la vida. Perquè el que l'empresari perd pagant-te un salari major, el recupera de nou elevant el preu del seu producte.

Pots veure llavors que tota la idea de salaris superiors és en realitat molt enganyosa. Fa creure al treballador que es troba actualment millor quan aconsegueix més salari, però el fet és que, pel que fa a la totalitat de la classe treballadora, tot el que el treballador guanya mitjançant salaris superiors, el perd com a consumidor i a la llarga la situació roman la mateixa. Al final d'un any de «salaris superiors», després el treballador no té més anys de «salaris inferiors». Algunes vegades fins i tot es troba pitjor, perquè el cost de la vida s'incrementa amb més rapidesa que els salaris.

Alexander Berkman.
"ABC del comunisme llibertari".

SAL EN LA FERIDA

El 22 de setembre de 1948 té lloc a Piombino (Toscana, Itàlia) l'Assemblea General de la Federazione Anarchica Elbano Maremmana (FAEM), adscrita a la Federació Anarquista Italiana (FAI).

SAL EN LA FERIDA

Breus apunts d'actualitat

EL FMI DEMANA EXPROPIAR A LES FAMÍLIES UN 10% DEL SEU PATRIMONI

En efecte, no és una brova, el Fons Monetari Internacional recomana a Espanya que duga a terme una mesura que ja es va aplicar en el seu moment en alguns països després de la II Guerra Mundial per tal de controlar la inflació, amb resultats gens satisfactoris.

La mesura exigeix expropiar a les famílies un 10% del valor del seu patrimoni, cases, parcel·les, estalvis personals, etc.

Una vegada més, aquelles persones que reben salaris milionaris exigeixen a les famílies humils que continuen mantenint-los, carregant tot el pes econòmic dels governs sobre les esquenes treballadores. A veure quan s'adonen què no volem ni governs, ni FMI, ni polítics. En fi, no podríem ser nosaltres qui els expropiarem ja d'una vegada?

NOU CAMP DE GOLF I COMPLEX TURÍSTIC A L PARATGE DE MARXUQUERA

El gensvolgut alcalde de Gandia, el feixista Arturo Torró, continua embotat en destruir tots els paratges verds de la nostra comarca de La Safor. La marjal, l'Ahuir, nous carrers fantasma oberts al grau... I ara un camp de golf i un complex per a rics de més de dos milions de metres quadrats.

Segons va afirmar en una roda de premsa, Torró té dues coses ben clares: la primera, que pensa continuar realitzant operacions semblants de destrucció de la natura per a oferir-la als rics, ja que les troba "beneficioses", i en segon lloc i en paraules textuals d'ell, l'ajuntament de Gandia s'ha convertit en quelcom semblant a una immobiliària.

Un bordell, és el que són els ajuntaments!

EL MINISTERI DE DEFENSA PARTICIPA EN UNA EXPOSICIÓ MILITAR QUE EXALTA EL FRANQUISME I EL NAZISME

L'ajuntament de Madrid ja ha ofert diversos espais, entre ells una escola pública, per a realitzar distintes exposicions militars des de l'associació "No solo Militaria" i amb la col·laboració del ministeri de defensa.

En aquestes exposicions apareixien nombrosos objectes defenent la ideologia nacional-socialista i feixista, com banderes, insígnies, llibres d'història manipulada, etc.

El més preocupant no és la passivitat de les institucions, sinó la passivitat i inactivitat dels sectors antifeixistes en la població.

EL I ENCONTRE SOLIDARI ES CELEBRA A GANDIA AMB ÈXIT DE PARTICIPACIÓ

El passat 13 de juliol es va celebrar el I Encontre Solidari a la ciutat de Gandia, inspirats per les accions semblants que va dur a terme els companys i companyes anarquistes de Gran Canària i que ara han continuat realitzant altres sindicats.

Al nostre cas va estar organitzat per CNT-La Safor, el grup Anarquista Los Solidarios, i el grup anarquista Camilo Berneri-FAI.

La resposta fou molt positiva i esperem repetir-ho aviat, sempre amb atenció d'evitar promoure la caritat, dons el que volem promoure és la solidaritat i l'auto-organització veïnal, en mira a una organització popular que possibilite la Revolució Social Llibertària.

INTERECONOMIA ACUSA AL GRUP ANARQUISTA LOS SOLIDARIOS D'APOLOGIA DEL TERRORISME

La Gaceta de Intereconomia, publicació digital dels feixistes d'Intereconomia, ha publicat ja diversos articles criminalitzant el moviment anarquista i intentant identificar-lo amb el caos i la violència, cap novetat per a nosaltres, per descomptat.

Ara li ha tocat el torn al grup anarquista Los Solidarios, de La Safor, amb un article en el qual se'ls acusa, indirectament i amb la seva retòrica eufemística, d'apologia del terrorisme, involucrant el nostre grup en un article sobre manuals d'explosius casolans. També els acusa, directament, de tindre a la seva web manuals d'autodefensa jurídica en cas de detenció, o de sindicalisme revolucionari, grans delictes que mereixen pena de mort, imaginem. Per descomptat, als medis mai apareixen accions com els Encontres Solidaris.

20.080 ATURATS I ATURADES EN LA COMARCA DE LA SAFOR

La nostra comarca ha tancat la temporada d'estiu amb més aturats, elevant la xifra fins superar els 20.000. 20.000 famílies que queden a mercè de les ajudes socials, de la caritat, i de la desesperació. 20.000 persones que podrien irrompre perfectament en qualsevol seu de partits polítics o sindicats grocs, en qualsevol església o ajuntament, i expropiar-los, 20.000 persones que podrien socialitzar diverses empreses que exploten o apliquen ERO's, que podrien prendre els camps... Tranformem la desesperació en revolució!

CNT AIT

Confederació Nacional del Treball

Adherida a la Associació Internacional de Treballadors

Sindicat d'Oficis Varis de La Safor

C/ San Bernard, 24-2n, 46700 Gandia

lasafor@cnt.es * 628 600 597

MENTRE CONTINUA LA MASSACRE EN L'AGRICULTURA MEDITERRÀNIA, LES ETTS's CONTINUEN EXPLOTANT ELS TREBALLADORS I TREBALLADORES IMPUNEMENT

No tenim prou amb la pèrdua dels nostres recursos d'auto-gestió i subsistència a les terres saforenques, que la poca gent que encara pot viure del treball al camp és explotada per les empreses de contractació temporal. Els nostres cultius desapareixen ràpidament per culpa de les grans superfícies i de les importacions massives, i el poc que ens quedava, la taronja, quan no es queda penjant als arbres sense collir, és recol·lectada per treballadors explotats. Quan reaccionarem?

El 23 de setembre de 1901 surt a Cadis (Andalusia, Espanya) el primer número del setmanari anarquista La Razón Obrera, òrgan oficiós de la poderosa Societat de Fogoners i de Mariners gaditana.

UNA VAGA LABORAL QUE S'ENFRONTÀ AMB UN ESTAT DE GUERRA

RECORDANT ELS FETS DE CULLERA

El 18 de setembre de 1911 a Cullera (Ribera Baixa, País Valencia), d'acord amb la decisió adoptada el dia abans a la Casa del Poble de València, l'anarcosindicalista Unió Agrícola Obrera de Cullera --adherida a la feia poc creada Confederació Nacional del Treball (CNT) i amb més de 2.000 afiliats entre els 13.500 habitants de Cullera-- declara la vaga pacífica a la ciutat en solidaritat amb els treballadors biscaïns i contra la impopular guerra al Marroc. Però, el mateix matí, les autoritats van declarar l'Estat de guerra a tota la província i el capità general Echagüe ordenà que la Guàrdia Civil de les localitats més properes a la capital s'hi concentressin. Per impedir que la Guàrdia Civil pogués sortir de Cullera, un grup d'uns 200 vaguistes es manifestaren a l'estació i intentaren aixecar les vies del ferrocarril, encara que van ser fàcilment repel·lits i amb el resultat de diversos ferits. En previsió de nous desordres el jutge municipal local telegrafià al jutge de primera instància de Sueca, Jacobo López de Rueda, explicant-li els fets. López de Rueda arribà amb fanfarroneria a Cullera, armat d'un impressionant revòlver, acompanyat pel seu actuari, Primitiu Beltran, i per l'algutzir Antoni Dolç,

Guàrdia Civil d'Alfons XIII a Cullera el 18 de setembre de 1911

armats ambdós amb fusells, a més de l'habilitat Ferran Tomàs Pastor i un fill d'aquest. El jutge de Sueca entrà amb carruatge a la ciutat pel barri del Raval de Sant Agustí, un dels més pobres de Cullera, arrossegant darrere seu dos veïns que havia detingut pel camí, entre ells Joan Jover Corral (Xato de Cuqueta), donant lloc a una tumultuosa protesta de la multitud, que aconseguí alliberar els presos i apunyalà l'actuari, resultant malferit per arma de foc un dels manifestants. Després d'aquests incidents, el jutge i el seu escolta es van refugiar a l'Ajuntament, seguits de prop per la gentada, on l'alcalde Joaquim Fenollar i l'advocat Santiago Renard, tractaren vanament de calmar els ànims; Jacobo López i els seus acompanyants, però, sortiren al balcó i disparen alguns trets. La multitud excitada assaltà l'edifici, donant mort a les portes de la Casa Consistorial al jutge i a l'habilitat, mentre, a la sortida del poble, l'algutzir fou assassinat quan intentava fugir pel Xúquer. Poc després, els carrabiners, allunyats de l'escenari dels fets, foren previnguts i aconseguiren restablir la calma, retirant-se els manifestants pacíficament després de realitzar una assemblea a prop del riu cap al tard. No obstant, alguns grups d'amotinats armats amb escopetes fugiren a la muntanya. L'endemà, Cullera fou ocupada per l'exèrcit i s'engegà la repressió, mentre el Govern suspenia les garanties constitucionals a tot l'Estat, establint una fèrria censura que impedí la difusió normal de la informació i facilità la impunitat repressiva. Encara que el nombre exacte de detinguts no es va saber mai per la censura, van ser més de cent i desenes més a altres pobles de la zona (Carcaixent, Silla, Bunyol, Gandia i Tavernes de la Valldigna). A finals d'octubre, per desmentir el rumor que circulava sobre les tortures que s'havien infligit a alguns presos, el Govern ordenà l'obertura d'un Expediente gubernativo para comprobar la denuncia de supuestos malos tratos y torturas a los presos de los últimos sucesos de Cullera (1911), on apareixen 68 processats, encara que només 22 passaren davant els tribunals militars. El 7 de desembre de 1911 començà el Consell de Guerra contra els presos de Cullera a la Casa-Jutjat de Sueca, però la causa va haver de passar al Tribunal Suprem perquè el capità general de València desaprovà tres de les penes de mort imposades, mentre que les causes instruïdes amb motiu dels fets de Carcaixent, Silla, Gandia, Bunyols i Tavernes de la Valldigna, passaren a la jurisdicció civil per inhibició de la justícia militar. En aquest procés es va incloure Josep Crespo Solanes, delegat de Sueca i de Cullera al Primer Congrés de la CNT, encara que es trobava absent del poble quan es van produir els fets. Entre el 8 i el 10 de gener de 1912 s'obrí la causa davant el Tribunal Suprem que, entre altres condemnes, imposà set penes de mort, posant en evidència els governants --a Joan Jover Corral se li demanà tres penes de mort i dues penes de 20 anys de presó. El moviment de protesta contra la causa fou tan general que fins i tot l'arquebisbat de València, el periòdic ABC,

HISTÒRIA

El 25 de setembre de 1868 es funda a Ginebra per Mikhail Bakunin l'organització semiclandestina netament anarquista Aliança Internacional de la Democràcia Socialista. Encara que ja existia realment des de 1864 de manera secreta dins de l'Associació Internacional de Treballadors (AIT) o Primera Internacional, va ser en aquesta data que es va presentar oficialment.

El 18 de setembre de 1911 a Cullera (Ribera Baixa, País Valencia), d'acord amb la decisió adoptada el dia abans a la Casa del Poble de València, l'anarcosindicalista Unió Agrícola Obrera de Cullera --adherida a la feia poc creada Confederació Nacional del Treball (CNT) i amb més de 2.000 afiliats entre els 13.500 habitants de Cullera-- declara la vaga pacífica a la ciutat en solidaritat amb els treballadors biscaïns i contra la impopular guerra al Marroc.

Maura i Juan de la Cierva s'hi van sumar. Només a Madrid es van recollir 10.000 signatures d'intel·lectuals, professors, polítics i periodistes. En aquestes condicions, amb l'evident propòsit d'apaivagar els ànims, el Consell de Ministres del govern de Canalejas del 12 de gener de 1912 commutà la pena de mort per la de cadena perpètua per a Frederic Ausina, Francisco Jimeno, José Ochera, Valeariano Martínez, José Jiménez, Cecilio San Félix, encara que va mantenir la pena de mort contra Joan Jover Corral. A més, es van imposar als restants processats de Cullera les següents penes: cadena perpètua per Salvador Gabernez, Joan Gregori, Baptista Ibost, Francesc Colubí, Adolfo Salón, Fernando García, Joan Suñé, Manuel Palero, Antoni Gaset, Vicens Bou i Nemesi Jovenet; a 12 anys, dos mesos i quatre dies de presó a Josep Crespo Solanes i Silvestre Supina. En el procés de Carcaixent van ser condemnats a 14 anys, nou mesos i 24 dies, Francesc Tarragona; a sis anys, Salvador Suñer i Enrique Lorente; a cinc anys, Vicens Saloni; a quatre anys, nou mesos i 11 dies, Fabián Sebastián. En el procés de Xàtiva, fou condemnat a 15 anys, Antoni Sigues; a tres anys i vuit mesos, Llorenç Bonet i Vicente Sánchez. La campanya de protesta continuà, però, exigint la commutació de la pena de mort de Jover i fins i tot va haver polítics conservadors, com ara Constancio Bernaldo de Quirós, que es van pronunciar a favor de l'abolició de la pena de mort. Alguns periòdics i periodistes conservadors, excepcionalment, van fer campanya a favor de la pena de mort, entre ells, Salvador Canals (La ninfa egeria de La Cierva). No obstant això, el rei Alfons XIII, millor aconsellat que en 1909 amb el cas de Ferrer i Guàrdia i malgrat l'obstinació de Canalejas, commutà el 14 de gener la pena de mort de Jover, fet que obligà al Govern a presentar la dimissió, encara que el monarca tornà a reiterar-li la seva confiança. Un dels resultats més notoris de la repressió fou el clima d'emigració que es produí entre la població treballadora de Cullera. Posteriorment als fets, la població, que en 1910 era de 13.556 persones, es va veure reduïda en 1914 a 11.957. En 1914 Eduardo Barriobero y Herrán, un dels advocats defensors dels encausats, publicà El proceso de Cullera y la represión inquisitorial en España que va tenir un gran ressò.

Font: http://anarcoefemerides.balearweb.net/post/116276

LA COL·LECTIVITAT CONFEDERAL CAMPEROLA DE LA CNT EN BENIOPAVA CONVERTIR EL POBLE EN UNA COL·LECTIVITAT ANARQUISTA

La Revolució Social a La Safor: la col·lectivitat anarquista de Beniopa

Enmig de l'esclat revolucionari de 1936, els camperols de Beniopa, junt amb la resta de veïnat, van expropiar els béns de l'església i d'algunes de les famílies adinerades i cacics de la zona, com els Caudeli. Quasi tot el poble es trobava organitzat en la Col·lectivitat Confederal Camperola de la CNT, i entre totes i tots van construir una quadra d'ús col·lectiu en un dels solars requisats als Caudeli i situat al Carrer Nou.

Els revolucionaris anarquistes van socialitzar les ferramentes i els mitjans de producción de Beniopa, poble que pràcticament es transformà per complet en una col·lectivitat anarquista, eliminant inclús els òrgans de govern burgesos i estatals com l'ajuntament. L'organització del poble s'estructurava en el Comité i el sindicat, la CNT.

Amb la victòria dels feixistes les famílies adinerades van recuperar les seves propietats, i la Quadra de Beniopa va passar de ser un edifici públic que donava un servei gratuït i col·lectiu, a ser un servei privat en mans de cacics de sempre, i la mateixa gent que anys enrere la va construir, si no era morta o exiliada, havia de pagar per accedir als serveis d'aquesta quadra.

Poc queda de tot aquest passat revolucionari en la ciutat de Gandia. Ni les noves generacions, ni tan sols les generacions de la transició com la meva, del 82, no hem sentit parlar mai de la col·lectivitat de Beniopa, ni tampoc es parla a Gandia ni a la comarca de la col·lectivització del Palau Ducal per part de la CNT i la FAI, ni de la completa afiliació del grau de Gandia a la CNT (per cert, els colors de l'equip de futbol del Grau de Gandia, el Portuarios, són el roig i el negre, i tenen els seus orígens en els sindicats de pescadors de la CNT al Grau). Sembla que la CNT no haja existit mai en la Memòria Històrica per la qual lluiten algunes associacions i partits polítics.

La Quadra de Beniopa era per a Gandia el darrer vestigi de la Revolució Social que el 1936 va fer que el món sencer mirara cap a la península ibèrica, la última prova que quedava d'aquell nou món pel qual van lluitar els nostres avis i àvies.

La memòria, però, no ha de servir per quedar-se amb la mirada ancorada cap enrere, sinó que ha de servir per aprendre i avançar, per mirar sempre cap endavant... cap a la Revolució Social.

Quadra de Beniopa, ja enderrocada pel feixista Arturo Torró

El 28 de setembre de 1864, en una assemblea pública celebrada al Saint Martin's Hall de Londres (Anglaterra) convocada pel London Trade Council, es funda l'Associació Internacional dels Treballallors (AIT) amb la intenció d'establir relacions permanents amb les associacions obreres europees.

PENINSULAR

VIVIR DE LA MISERIA O LUCHAR CONTRA ELLA

La gran mentira del Estado de Bienestar: decadencia y muerte de la clase ciudadana

¿Qué es el mal llamado Estado del Bienestar? Ante esta pregunta la gran mayoría de la gente no dudaría en responder con una vaga y desvirtuada descripción de nuestra sociedad: se denomina Estado del Bienestar a aquella situación sistémica en la que un estado-nación pretende cubrir las necesidades básicas de la población en cuanto a alimentación, salud, educación y justicia.´ Esto se traduciría en la exhortación: "no te organices ni luches por unas mejoras sustanciales en tu vida o en la sociedad, pues nosotros, el estado, te ofrecemos lo básico para vivir".

Las consecuencias de este estado de bienestar culminan en el mantenimiento perpetuo de una separación evidente de clases. El rico burgués puede seguir explotando y viviendo del esfuerzo de la clase trabajadora, no hay que evitar eso, no hay que confrontarlo, ni siquiera cuestionarlo, y para ello el estado ofrece al pueblo oprimido todo aquello necesario en su vida para que no se rebelen: ayudas sociales, bancos de alimentos, comedores sociales, albergues, ropa, una sanidad de libre acceso (hasta ahora), educación básica con bajos costes (sí, costes, el material escolar, los libros, las mochilas, etc. no aparecen de la nada)... El estado no ofrece estas ayudas por solidaridad, ni porque se preocupe de sus "conciudadanos", ni por su tan predicada "misericordia cristiana". El estado lo que hace es cubrirse las espaldas con estas ayudas, asegurándose de poder poner un mendrugo de pan en cada boca a manera de mordaza para evitar que gritemos por nuestros derechos.

Reforzar el estado de bienestar, es decir, dirigir la lucha del pueblo hacia las mejoras de los servicios del estado con más ayudas sociales, más bancos de alimentos, viviendas de "alquiler social" (otra patraña ciudadanista más), significa reforzar las desigualdades entre el pueblo. Sin esa pequeña inversión del estado en la limosna que da a las clases más desheredadas, sus políticos se verían obligados a invertir mucho más capital en fuerzas represoras de seguridad para evitar los saqueos y las revueltas que exigirían aquello más básico.

Esta es la manera en la que el estado ha conseguido dominar a todo el pueblo: por un lado, los Pactos de Moncloa y la regulación-dominación de la lucha obrera, y por otro, un estado de bienestar que asegure la calma-dominación de los más desfavorecidos y susceptibles de rebelión, creando nuevos conceptos que sustituyen al de clase social: ciudadana, ciudadano y ciudadanismo. Se ha conseguido una falsa y obligada paz social que cada vez más está cerca de resquebrajarse.

No hace mucho pude leer que aquello que más fomenta la pobreza son precisamente las diferentes políticas y campañas que supuestamente luchan contra ella, afirmación extremadamente acertada y realista, pues estas políticas refuerzan la dependencia de la clase trabajadora hacia las ayudas sociales del estado y además la impulsan a colaborar con él para que estas políticas no dejen de funcionar. Aquí se crea otra falacia más: "debemos apoyar al estado que es quien nos provee de todo; si el estado peligra, nosotros también peligramos, por lo tanto lucha por él, no contra él". Gracias a esta falacia surge otra, el movimiento ciudadanista, garante del estado de bienestar, y por tanto garante de la división de clases y la permanencia del estado. Con el ciudadanismo se dirige a los movimientos sociales no hacia la propia emancipación sino hacia la perpetua dependencia del estado: a cambiar algo para que no cambie nada.

La palabra ciudadano viene del latín "civis", y designaba al miembro y habitante de una ciudad que gozaba plenamente de los derechos que ésta ciudad le otorgaba; por supuesto, había más habitantes sin que fueran ciudadanos, como los esclavos, quienes no gozaban de derecho alguno. Los ciudadanos por tanto aceptaban, al considerarse como tales, que la ciudad o el estado eran quienes debían poseer todos los bienes y servicios para ir distribuyéndolos entre estos mismos ciudadanos; aceptaban el poder del estado y su sumisión a éste para gozar de aquello que proveía. Pero ya existían aquellos no-ciudadanos, aquellos habitantes que carecían de derechos y que no aceptaban la sumisión a un poder arbitrario, a ningún poder. Fueron los rebeldes, aquellos que a lo largo de la historia y desde que existe el poder, quienes combatieron a los estados porque sabían que éstos no tenían derecho para apropiarse de los bienes y de la organización del pueblo, es más, sabían que los estados no tenían ni siquiera razón de existir.

Ahora, en pleno siglo XXI, legiones de desheredados sin derechos conviven en las ciudades, pero esta vez lo hacen sumisamente, sin atisbo de rebeldía, pues los amos de estos sirvientes se han dado cuenta de que la limosna caritativa esclaviza mejor y durante más tiempo a los vasallos. Sin limosnas, los vasallos podrían levantarse para reclamar sus libertades. Pero con limosnas...

Y estas razones históricas y todo aquello que acabamos de expresar es lo que nos inclina a decir: ¡No al Estado de Bienestar, porque supone un Estado de Caridad permanente! ¡No vendas tus derechos a cambio de limosnas, organízate, lucha, y conquista estos derechos! ¡CONQUISTA TU LIBERTAD!

PENINSULAR

Entre el 26 de setembre i l'1 d'octubre de 1969 es va realitzar a Venècia la VIII Conferència de la Internacional Situacionista (IS), organització d'intel·lectuals revolucionaris que pretenien acabar amb la societat de classes en tant que sistema opressiu i combatre el sistema ideològic contemporani de la civilització occidental, és a dir, la dominació capitalista

www.naciodigital.cat

Rumors de colp d'estat a Espanya

A continuació es reprodueix una notícia apareguda a un diari digital al llarg d'aquestes setmanes. Al primer número d'aquest periòdic ja advertíem de la imminència d'un feixisme plenament actiu i amb total impunitat, un feixisme violent i que impregnarà els carrers.

El nacional-socialisme o nazisme està augmentant considerablement arreu d'Europa amb la permissivitat-participació de totes les formacions polítiques sense excepció. El líder del partit nazi grec "Amanecer Dorado" ja ha visitat diverses vegades la península per a treballar en un gran front feixista que aglutine totes les forces de dretes del país.

També fèiem ressò de veus que s'alçaven entre els militars, per als qui allò primordial és la seva pàtria indivisible. Ara, la dreta catalana sembla entrar en aquest joc dels sabres i els fusells, i la seva burgesia enlaira el seu propi patriotisme. Llavors, patriotes amb patriotes, l'exèrcit està trobant via lliure.

Alguns diuen que no hi hauria suficients efectius dins l'exèrcit per a una ocupació militar. Però els feixistes no sols estan a l'exèrcit: també hi ha patriotes esperant l'ordre d'atac, com si de gossos de pressa es tractaren, dins la policia nacional o la guàrdia civil, per no parlar-ne de les empreses de seguretat privada. A tots ells s'unirien les masses encara nostàlgiques del vell règim franquista que mai acaba d'anar-se'n.

La darrera notícia, un discurs colpista per part d'un general de l'exèrcit. A continuació apareix l'article íntegre:

<<"El corrent d'ofensiva separatista-secessionista a Catalunya m'obliga a tornar", va dir el general Juan Antonio Chicharro, fins 2010 el màxim responsable de la Infanteria de Marina espanyola, ara a la reserva. Un centenar de persones l'escoltaven en una conferència sobre les Forces Armades i la Constitució, a la seu de la Gran Peña, un club a Madrid que acostuma a ser freqüentat per militars retirats. El discurs és del mes de febrer, però s'ha filtrat ara a través de Business Insider , un prestigiós diari digital novaiorquès.

Chicharro no es va mossegar la llengua: A les forces armades, "hi ha una sensació general de preocupació, de por, d'incertesa i de confusió" per aquesta qüestió, va dir. Va criticar la destitució del general Mena el 2006 després que suggerís públicament que podria ser necessària una intervenció militar per fer front a les demandes de sobirania de Catalunya.

Chicharro va desqualificar el catalanisme per la seva "interpretació distorsionada" de la Constitució pel que fa a la secessió i va oferir la seva pròpia interpretació de dos articles: L'article 8.1, que encarrega a les Forces Armades la defensa d'Espanya i la seva integritat territorial, i l'article 97, que determina la subordinació dels militars al govern civil. "El primer article va ser al nucli dur de la Constitució", va dir. El segon té menys importància, segons el militar.

"El país és més important que la democràcia"

I així, segons Business Insider, Chicharro va plantejar una teoria en la qual estaria justificat un cop d'estat. El problema, va dir, "es crea quan els responsables de la defensa de la Constitució no es comporten com ho requereix el seu mandat." Va demanar als seus oients que imaginessin el que passaria si el Partit Popular perdés la majoria absoluta en les pròximes eleccions generals, i els nacionalistes catalans exigissin, a canvi del seu suport, un canvi de la Constitució per canviar la doctrina de la "indissoluble unitat" d'Espanya. "Llavors, què han de fer les Forces Armades?", es va preguntar, sense donar cap resposta. "Les regles són una cosa, la pràctica és una altra", va dir enigmàticament. "Si el mecanisme de defensa de l'ordre constitucional no funciona, per acció o omissió, llavors ...." No va acabar la frase. "El país és més important que la democràcia", va dir. "El patriotisme és un sentiment, i la Constitució no és més que una llei."

La intervenció va acabar amb grans aplaudiments, una ovació tancada i dempeus, crits de "Bravo! Bravo!".

El debat va ser moderat per José Antonio Fernández Rodera, editor de la Revista Jurídica Militar. Entre els ponents també hi havia Ángel Calderón, president del Tribunal Suprem de la Sala Militar i Pedro González-Trevijano, rector de la Universitat Rei Joan Carles de Madrid.>>

A més d'aquest titular, existeixen altres titulars semblants:

El militar anti-Estatut avisa de «preocupació per la secessió: Mena Aguado sosté que els polítics tenen "camp per córrer, excepte per l'article 8, que encomana a les forces armades defensar la integritat territorial".

Un coronel dóna per fet el conflicte armat entre Catalunya i Espanya: «Vaya usted a saber cómo acabará la guerra separatista», escriu Enrique.

¿Serà coincidència l'impuls nacionalista de la burgesia catalana amb l'impuls dels nostàlgics del franquisme? ¿No estarà forçant-se la situació per a precipitar i legitimar el colp d'estat?

Imatge de la joventut de l'ex-president socialista Felipe González, quan militava a Falange. El fill de puta de Franco ho va deixar tot lligat, ben lligat...

El 3 d'octubre de 1936 surt a Badalona (Barcelonès, Catalunya) el primer número del setmanari anarcosindicalista "Vía Libre, Portavoz de la Confederación Nacional del Trabajo y de la Federació Anarquista Ibérica de Badalona".

INTERNACIONAL

UNA ESTAFA CONTINUADA REVESTIDA D'IMPUNITAT

Stop a l'estafa dels carburants i les petroleres

Resulta curiós comprovar com des de fa vora vint anys no deixen d'aparèixer diferents models de vehicles elèctrics als diferents salons de l'automòbil, i en canvi als carrers pràcticament no existeixen aquests vehicles. Què ocorre? No es posen en venda, finalment? No, aquests vehicles solament s'ofereixen en lloguer durant uns anys després d'haver fet la seva aparició i després són destruïts per complet, sense deixar-ne cap rastre.

A hores d'ara, en ple 2013, ja deuríem haver pogut canviar tota la flota mundial de vehicles a combustible per vehicles elèctrics, no hi ha cap dubte. Però l'ambició dels imperialistes del petroli no té límits. El negoci del petroli no és únicament negoci del petroli, sinó que també ho és de les guerres, de les armes i els exèrcits, de la contaminació i del consum incessant, és el negoci del capitalisme salvatge.

Passem a mostrar alguns exemples de vehicles elèctric que funcionaven perfectament i que van ésser destruïts:

EV1: El 1996, els primers cotxes elèctrics de producció en sèrie, els EV1 (Electric Vehicle 1), van ser fabricats als EEUU per la General Motors, i van circular pels carrers de Califòrnia. Eren extremadament silenciosos i molt ràpids: passaven de 0 a 100 km/h, en menys de 9 segons. A més no produïen cap tipus de

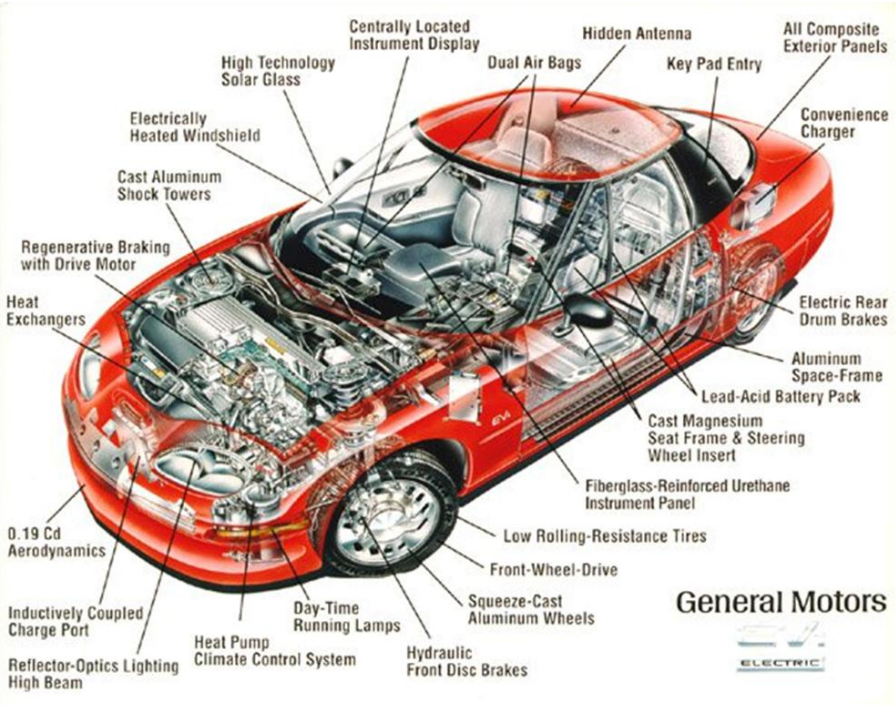

pol·lució (ni tan sols tenien tub d'escapament). Deu anys més tard aquests actuacions del futur desaparèixer... ¿com és això possible? En primer lloc, aquests vehicles no podien ser comprats, només llogats; els contractes de lloguer no van ser, pura i simplement, renovats. General motors recuperar tots els EV1, malgrat l'oposició dels seus usuaris. I després van ser ... destruïts.

Nissan Hypermini: el 1997, Nissan presentà el model elèctric Hypermini al saló de Tokyo. El municipi de la ciutat de Pasadena (Califòrnia, EUA) va adoptar aquesta cotxe com a vehicle professional per als seus empleats. Eren molt apreciats per la seva facilitat de maniobra i estacionament, i encara més per la seva eficiència per moure's dins la ciutat. A l'agost de 2006, va expirar el contracte de lloguer de les actuacions, entre el municipi de Pasadena i la Nissan. El municipi va intentar comprar les actuacions però nissan es va negar; Nissan recuperà tots els vehicles també per destruir-los.

Toyota RAV4-EV: en 2003, Toyota decideix aturar la producció del RAV4-EV. (Ev = vehicle elèctric). Aquest 4x4 elèctric, un producte d'alt refinament tecnològic, era molt apreciat pels seus usuaris des de 1997. El cost de càrrega era de menys de nou centaus per kilowatt-hora, és a dir, la càrrega completa de vehicle costava 2,70 dòlars. En 2005, els contractes de lloguer dels vehicles expirar. Toyota immediatament es va afanyar a recuperar tots aquests automòbils a fi de destruir-los. En aquesta ocasió alguns ciutadans nord-americans van començar a organitzar-se: l'associació "don'tcrush" es crea per intentar salvar els RAV4-EV. Aquesta associació va exercir pressió sobre Toyota durant 3 mesos, finalment Toyota va autoritzar als que van llogar aquests cotxes a comprar-los. Sembla una petita victòria, però les aventures del RAV4-EV no acaben ací: la línia va ser treta de producció per Toyota i la bateria Nimh Ev-95 mai més es va tornar a fabricar, deixant inservibles les unitats que es van vendre en el moment que s'espatllara la bateria. Què va passar? Doncs que el 2005 la fusió comercial Chevron-Texaco va comprar les patents de la bateria per més de 30 milions de dòlars i va desmantellar la fàbrica.

Curiosament mentre els vehicles elèctrics són destruïts en massa, els de combustió són ben protegits. Els "lobbies" de les gran companyies petrolieres no volen que els vehicles elèctrics sobrevisquen ... I així creen guerres per causa del petroli i assassinen persones arreu del món.

Però no només hi ha la tecnologia del cotxe elèctric... Existeixen vehicles amb motors d'hidrogen o de vapor d'aigua, però les patents són absorbides per les grans indústries i després de veure la llum, són desterrats a l'oblit.

El Genepax, per exemple, és el primer i únic vehicle que funciona amb vapor d'aigua; l'aigua que utilitza ni tan sols ha de ser filtrada i amb un litre d'aigua és capaç de córrer una hora a 80km/h. I els automòbils d'hidrogen solament expulsen vapor d'aigua, és a dir, és totalment lliure de contaminants; a més utilitza com a matèria primera per al combustible l'aire, una font gratuïta de combustible.

D'altra banda pot ser convenient nomenar algunes dades que desvetllen el negoci del petroli. Sense anar molt lluny en el temps, una comissió del congrés dels EEUU va concloure que el preu del petroli estaria a menys de $ 65 per barril si no fos pels especuladors, entre els que estan els grans fons d'inversió dels grans capitals dels EEUU i Europa.

INTERNACIONAL

El 7 d'octubre de 1926 són jutjats per la Sala Correccional núm. 11 de l'Audiència de París els activistes anarquistes Francisco Ascaso Abadía, Buenaventura Durruti Domínguez i Gregorio Jover Cortés. L'abril anterior havien desembarcat a Le Havre, procedents d'Uruguai, sota els noms de Roberto Cotelo, Salvador Arévalo i Luis Vitorio Rejetto.

(Ve de la página anterior –12-)

Respecte dels famosos biocombustibles, el que fan és perpetuar l'ús del petroli. Els olis es barregen amb el petroli per a "disminuir el consum del mateix" ... però així el que es fa és seguir tenint el petroli com a principal font de combustible. A més l'ús dels grans i olis per al biocombustible ha ocasionat l'escalada de preus en els grans de cereal a nivell mundial, inclús són productes de borsa. L'ús dels grans i olis per al biocombustible també implica que es segueixin talant boscos per a la sembra amb l'objectiu de produir més matèria primera necessària per barrejar amb el petroli.

Llavors ... com és possible que aquests vehicles no hagen reemplaçat els de combustió interna des de fa anys? Pot imaginar el lector els preus del barril de petroli si aquestes tecnologies s'hagueren popularitzat i hagueren quedat a l'abast de tothom. No repercutiria únicament en les grans empreses de carburants com la Shell (que col·labora amb el finançament de Greenpeace) o Repsol. Des d'una perspectiva capitalista i economicista, els preus dels aliments minvarien dràsticament a causa de la disminució dels costos en el seu transport, i moltes fàbriques i indústries es veurien obligades a reduir també els preus de fabricació en reduir els costos. Però això trencaria la divisió de classes encara existent. Des d'una perspectiva alliberadora i emancipatòria, som conscients què actualment existeix un nivell tecnològic tan elevat que ens permetria destinar a la producció (una producció destinada a satisfer necessitats, no al consum desenfrenat) unes poques hores diàries, dues, potser tres, i dedicar la resta del temps a relacionar-nos, a formar-nos, a créixer interiorment, a ésser lliures, en definitiva. Aquesta fi és la que reivindiquem: el comunisme llibertari i l'aprofitament dels avanços tecnològics no per a esclavitzar-nos sota la producció, sinó per alliberar-nos d'ella, i produir únicament allò que necessitem amb el mínim impacte mediambiental possible.

Vehicles EV-1 destruïts.

Negación de la existencia del alma

¿Existe el alma, el espíritu? Somos cuerpo y mente, de ello no cabe duda. Pero en pleno siglo XXI, cuando el cerebro humano aún es un gran desconocido para nosotros, pero también cuando los avances científicos son incuestionables, hay quienes aprovechan esta brecha de oscuridad para deslizar la idea de "alma" o "espíritu", argumentando que somos algo más que funciones biológicas porque podemos hacer planes de futuro, ser creativos, tener bondad o maldad, etc.

Todo esto no es más que una burda falacia de tintes místicos y nada científicos, y gran parte de nuestro carácter, sensaciones y/o comportamiento se deben, además del factor social, a los niveles de elementos químicos que contiene nuestro cerebro. Y pensar en el futuro no es más que barajar distintas posibilidades de causa-efecto, habilidad evolutiva desarrollada por nuestra mente para poder evitar situaciones peligrosas.

Y atendiendo a la definición de alma, aquellas personas con daños mentales o cerebrales que no tienen creatividad porque no pueden abstraer la realidad, o no piensan en el futuro porque solamente viven y contemplan el presente, conformarían legiones de seres sin alma. Por lo tanto y en consecuencia, EL ALMA NO EXISTE. No abraces una fe ciega que promueve la ignorancia, ama la ciencia que hará crecer tu mente.

SUBSCRIU-TE A "LA SAFOR LLIBERTÀRIA" I COL·LABORA AMB UN MITJÀ D'INFORMACIÓ LLIURE I AUTOGESTIONAT. LA TEVA APORTACIÓ I LA TEVA LECTURA ENS AJUDEN I MOTIVEN A CONTINUAR AMB LA NOSTRA TASCA.

Si vols rebre periòdicament "La Safor Llibertària" escriu un correu a lasafor@cnt.es o bé crida'ns per telèfon al 628600597. També pots passar pel local sindical a recollir-la.

* Subscriu-te a 6 números per 5 euros, o bé

* Realitza una subscripció de dotze números per 10 euros, rebràs 12 números, a banda dels especials que puguen sortir.P

PER ÚLTIM, T'AGRAIRÍEM QUE QUAN ACABES DE LLEGIR CADA PUBLICACIÓ LA DEIXES ALS TEUS CONEGUTS I FACES QUE PASSE DE MÀ EN MÀ, FACILITANT LA SEVA LECTURA A ALTRES PERSONES.

Judici contra Ferrer i Guàrdia: El 9 d'octubre de 1909 és jutjat a la presó Model de Barcelona (Catalunya), en Consell de Guerra Sumaríssim, per la seva presumpta responsabilitat en els fets de la Setmana Tràgica, el pedagog anarquista Francesc Ferrer i Guàrdia. El 13 d'octubre és executat.

NECESITAMOS SOLIDARIDAD PARA PODER LLEVAR A CABO CON ÉXITO ESTE PROYECTO LIBERTARIO Y AUTOGESTIONADO

Colabora con el proyecto autogestionado: el Ateneo Libertario de Gandía

A finales de los años 70 el anarcosindicalismo resurgió en nuestra humilde y trabajadora comarca. El local sindical de Gandía albergaba la Federación local de sindicatos, con sindicatos implantados en varias poblaciones, como Gandía, Almoines o Villalonga, y con algunos sindicatos de ramo además de los sindicatos de oficios varios. Solamente en Tavernes de la Valldigna se superaban los 350 afiliados y afiliadas.

Las compañeras y compañeros de esos momentos se esforzaron por adquirir y consolidar un espacio libertario que fuese punto de referencia del movimiento obrero en la comarca, y lo consiguieron a base de mucho esfuerzo y sudor, contando además con las aportaciones y donaciones de quienes simpatizaban con su causa. Gracias a estxs compañerxs nacía en la comarca un Ateneo Libertario abierto a todo el mundo, un espacio de libertad, de lucha y de crecimiento tanto individual como social. Este espacio obrero y cultural albergaba una vasta biblioteca, además de cientos de periódicos de la CNT en el exilio y otros documentos históricos que aún hoy se conservan esperando volver a darse a conocer, también se realizaban pases de films y de documentales con los posteriores debates y reflexiones, además de realizar otras actividades culturales como teatro, exposiciones o presentaciones de libros.

Desgraciadamente este proyecto no tuvo continuidad en el tiempo y el relevo generacional no aparecía, dando como resultado el cierre del Ateneo y la muerte del único espacio libertario de la comarca. Casi dos décadas después, un humilde grupo de compañeras y compañeros hemos tomado este tan esperado relevo y estamos dispuestos a devolver al movimiento libertario de la comarca la posición que se merece y que, por otra parte, nos exigen los tiempos que corren.

El futuro Ateneo se encuentra en un segundo piso de una antigua finca en el casco histórico de Gandía. El mayor problema con el que nos enfrentamos son las filtraciones de agua, que ya han conseguido dañar una de las vigas de madera principales que soporta el peso de las otras vigas del tejado. Tampoco disponemos de luz ni de agua, y solamente dar de alta otra vez ambos servicios puede suponernos una cantidad que oscila entre los 700 y los 1000 euros, ya que no hay ni siquiera contador de luz. Estas cantidades, además de las que pudiéramos necesitar para adquirir el material de obra necesario, quedan excesivamente lejos de nuestro alcance, pues todas y todos nosotros procedemos de familias humildes y de escasos recursos.

Deseamos que este espacio reivindicativo sea de nuevo una realidad, que el Ateneo Libertario de Gandía sea el germen de la organización popular que posibilite la cada vez más próxima Revolución Social. Deseamos el resurgir de este espacio social e impregnarlo de cultura y de lucha, ofreciendo además nuevos servicios como la creación de un economato popular donde la única máxima sea dar lo que se pueda y recoger lo que se necesite, o como cursos gratuitos de idiomas y clases de refuerzo, además de ofrecer el espacio para otras asociaciones u organizaciones como grupos de esperantistas o asociaciones vecinales.

Para todo ello, sin embargo, necesitamos de la solidaridad de todxs aquellxs que crean en este proyecto, de todxs aquellxs que abrazan el anarquismo y que luchan sin cesar por la revolución social. Nuestro gran dilema ha sido: "¿cómo facilitar las acciones de solidaridad económica a quienes viven a decenas, a cientos o a miles de kilómetros de nuestra comarca?". Rechazamos de pleno mantener abierta una cuenta bancaria ya que rechazamos mantener viva la actividad de los bancos con el Ateneo. Para los recibos de luz y de agua tampoco es necesaria una cuenta, puede pagarse cada recibo con efectivo en el banco. Así que finalmente hemos elegido para ello una cuenta bancaria ya existente de uno de nuestros compañeros, evitando así involucrar al sindicato o al ateneo en la actividad bancaria.

Si vives cerca y deseas colaborar, lo mejor es que contactes con nosotros y nos veamos personalmente. Otra opción es hacernos llegar tu ayuda por correo, para lo cual también debes contactar con nosotrxs ya que en el local no disponemos de buzón y deberías mandarlo al domicilio particular de algunx de nosotrxs. Por último, y si no queda más remedio, puedes hacernos llegar tu colaboración mediante el número de cuenta que aparece al final.

En el local disponemos de cientos de carteles de CNT de finales de los 70 y de principios de los 80, algunos de los cuales llevaron a dependencias policiales a lxs compañerxs que lxs pegaban por las calles. Agradeceremos las aportaciones que recibamos con el envío de algunos de estos ya históricos carteles.

Salud y Revolución Social

Nº de cuenta en Ruralcaja:

3058-2180-14-2810007786

IBAN: ES83-3058-2180-1428-1000-7786

LA SAFOR LLIBERTÀRIA

"Queremos personas capaces de destruir, de renovar sin cesar los medios y de renovarse ellas mismas; personas cuya independencia intelectual sea su mayor fuerza, que jamás estén ligados a nada... aspirando a vivir vidas múltiples en una sola vida". Ferrer i Guàrdia.

Patria o Libertad

"La sociedad vive en tal desarreglo que, a pesar de los hombres generosos y de buena voluntad, el desheredado está expuesto a morir de hambre en medio de la calle, y el extranjero puede hallarse solo, completamente solo, sin un amigo, en una gran ciudad, donde miles de hombres que sin embargo pretenden ser hermanos, se agitan en todos sentidos. No es sobre un volcán, sino en el volcán mismo donde vivimos; en un infierno tenebroso, en el cual sin la esperanza de días mejores y la invencible voluntad de trabajar para la humanidad futura, no tendríamos otro remedio que dejarnos morir, como hacen miles de desesperados cuyo número aumenta anualmente de un modo alarmante...

Los hombres de arriba limitan su dominio y su esperanza a medida que nosotros, los revolucionarios, tomamos posesión del universo y engrandecemos nuestros corazones. Nosotros nos sentimos hermanos de todos los seres de la Tierra, lo mismo de los americanos que de los europeos; así de los africanos, como de los asiáticos y australianos; empleamos el mismo lenguaje para reivindicar los mismos intereses, y aproximamos el momento en que, poseídos del mismo entusiasmo y la misma táctica, baste una sola palabra para levantarse nuestro ejército a un mismo tiempo en todos los rincones del mundo....

En comparación con este movimiento universal, el patriotismo no puede ser otra cosa que una funesta regresión desde todos los puntos de vista".

ELISEO RECLUS, EVOLUCIÓN Y REVOLUCIÓN (1880), Descarrega el Llibre. http://metalmadrid.cnt.es/cultura/libros/eliseo-reclus-evolucion-revolucion-y-anarquismo.pdf

CITES

"En el Gobierno de la República están más preocupados de los enfrentamientos con los demás partidos de las izquierdas que de defenderse de los embates de los militares franquistas. "¿Tiene realmente el Gobierno intención de vencer?", se interroga Orwell en sus crónicas inmediatamente posteriores a su salida de España. Es entonces cuando una bala perdida le atraviesa el cuello al escritor inglés.

Ser gobernado significa ser vigilado, inspeccionado, espiado, dirigido, legislado, reglamentado, encasillado, adoctrinado, sermoneado, fiscalizado, estimado, apreciado, censurado, mandado, por seres que carecen de título, ciencia y virtud para ello.

Pierre-Joseph Proudhon

Es proponiéndose lo imposible como el hombre ha logrado siempre lo posible. Aquellos que se han ceñido prudentemente a lo que les parecía factible, jamás han avanzado un solo paso. J

Mikhail Bakunin

Las soluciones libertarias de todos los problemas concretos son de una sencillez extrema; tan simple que por lo general coinciden con las que propone el sentido común. Si no se aplican es porque se oponen a ello los intereses establecidos y la inercia de las tradiciones que actúan de mil maneras y con la protección del Estado.

Giovanna Berneri

"Evitad la competencia. Siempre es dañina para la especie, y vosotros teneis abundancia de medios para evitarla. ¡Practicad la ayuda mutua! Es el medio más justo para garantizar la seguridad máxima tanto para cada uno en particular como para todos en general; es la mejor garantía para la existencia y el progreso físico, intelectual y moral."

Piotr Kropotkin

La anarquía, en la actualidad, es una fuerza de ataque; sí, es la guerra a la autoridad; al poder del Estado. En la sociedad futura la anarquía será la garantía, el obstáculo a la vuelta de cualquier autoridad, y de cualquier orden impuesto, de cualquier Estado. Libre el individuo para satisfacer todas sus necesidades, en completa posesión de su personalidad, según sean sus gustos y simpatías, se reunirá con otros individuos para formar grupos y asociaciones; libres las asociaciones, se federarán en Municipios o en el Barrio; libres los Municipios, pactarán para formar la comarca y la región, y así sucesivamente, hasta unirse libre toda la humanidad.

Carlo Cafiero

Un cambio social real nunca ha sido llevado a cabo sin una revolución... Revolución no es sino el pensamiento llevado a la acción.

Emma Goldman

Todos somos egoístas, todos buscamos la satisfacción propia. Pero el anarquista encuentra su mayor satisfacción en la lucha por el bien de todos, por el logro de una sociedad en la que pueda ser un hermano entre hermanos, entre gente sana, inteligente, educada y alegre. Pero el que se adapta, el que está satisfecho de vivir entre esclavos y obtiene ganancias de la labor de esclavos, no es, ni puede ser anarquista.

Ericco Malatesta

Cuando la realidad supera a la ficción.

El panorama es ciertamente desalentador. Y no lo digo por los continuados ataques a las clases más humildes y vulnerables, ni tampoco por el creciente fascismo que está sacudiendo las calles de toda Europa. Ahora, cuando vivimos en la gran sociedad de la información y la comunicación, cuando somos conocedores de la historia, de las distintas realidades y de cómo en épocas pasadas llegaron a cambiarse estas realidades, cuando disponemos de más medios que nunca para nuestra organización y cohesión como clase oprimida, es cuando más desorganizados y estériles nos encontramos.

El tópico que reza que "cuando la gente no tenga ya nada que perder, será cuando se rebelarán las masas" se ha convertido en una falacia más usada para contener el progreso revolucionario de la humanidad. Porque a pesar de que la gente lo haya perdido ya todo la situación continua exactamente igual, cual balsa de aceite un día sin viento. Con este tópico se nos dice que esperemos, que la gente aún no está dispuesta a emprender el proyecto revolucionario. La gente está más dispuesta que nunca, quiere y desea el cambio, pero se encuentra perdida y no sabe cómo.

¿A qué esperar a tomar todas las fábricas que están desmantelando para llevarlas a otros países donde puedan explotar más impunemente si cabe a sus trabajadores y trabajadoras? ¿Acaso no han recibido ya estos empresarios los beneficios suficientes como para cubrir las inversiones iniciales, y mucho más? Mientras el pueblo se muere de hambre y se expone a caer en una condición de esclavitud laboral completa auspiciada por las recientes reformas y las crecientes ofertas de empleo sin contrato, los ricos en España aumentan su capital. Es más, el número de ricos con un patrimonio valorado en al menos un millón de dólares ha aumentado en España un 13,2% desde mediados de 2012, según "El economista", siendo el octavo país del mundo donde más crece el número de ricos. Paradójicamente, España tiene una tasa de pobreza del 21,1%, siendo del 30,6% la tasa de pobreza infantil, además de tener una tasa de paro que ha llegado al 26,9%.

Es entonces cuando uno no se explica qué ocurre con todos y todas nosotras. ¿Por qué no nos hemos organizado ya en comunidades o colectividades barriales o municipales? ¿Por qué no hemos tomado ya las fábricas, los yermos campos, las iglesias o los ayuntamientos? Realmente no hay nada que nos lo impida, puesto que ya no tenemos nada que perder. Si egoístamente dejamos a pequeños grupos de personas que intenten una y otra vez diferentes proezas para tratar de destruir este sistema, será el sistema, y junto con él el resto de pueblo como cómplice por su pasividad, quienes destruirán a estos grupos mediante las sanciones, persecuciones, torturas y cárcel. Pero si en cambio nos organizamos, si estamos decididos a no detenernos hasta haber conseguido aquello que deseamos, no habrá suficientes fuerzas de seguridad ni suficientes barrotes para detenernos. Y no estoy hablando de un gran movimiento de masas ciudadanista, ni del cuento fascista de 99,9%. Estoy hablando de la Revolución Social Libertaria, de la lucha de un pueblo que, habiendo al fin despertado, concibe como único posible un mundo sin explotación, sin miseria, sin estados ni gobiernos, un mundo en plena Libertad, Amor y Solidaridad.

LA SAFOR LLIBERTÀRIA
Organ d'expressió i difusió del Sindicat d'Oficis Varis de La Safor CNT-AIT
C/ San Bernard, nº24-2ª, CP 46701 Gandia, València
Telèfon: 628 600 597 Correu Electrònic: lasafor@cnt.es
Més informació a: la-safor.cnt.es / www.cnt.es / www.cnt.cat
Aquest és un projecte autogestionat, pots ajudar-nos a mantindre'l fent la teva aportació al següent compte de Ruralcaixa 3058-2180-14-2810007786 (IBAN: ES83-3058-2180-1428-1000-7786)